

Povolání k budování lidské rodiny

Drazí bratři a sestry!

Zatímco v této době stále vane mrazivý vítr války a útlaku a často jsme svědky polarizace, my jako církve jsme zahájili synodální proces: Cítíme naléhavou potřebu společně se posunout vpřed a rozvíjet dimenzi naslouchání, sdílení a výměny. Společně se všemi muži a ženami dobré vůle chceme přispět k budování lidské rodiny, uzdravit její rány a vést ji k lepší budoucnosti. U příležitosti 59. světového dne modliteb za duchovní povolání bych se s vámi rád zamyslel nad širokým významem pojmu "povolání" v kontextu synodální církve, která naslouchá Bohu a světu.

Všichni jsou povoláni k tomu, aby byli klíčovými činiteli misie

Synodalita, společný postup vpřed, je pro církve základním povoláním a jen v tomto horizontu je možné objevit a uvést do života různá povolání, charismata a služby. Zároveň víme, že církve existuje proto, aby evangelizovala, aby vycházela sama ze sebe a rozsévala semeno evangelia do dějin. Takové poslání je možné právě tehdy, když je synergií všech pastoračních oblastí a když se do něj předem zapojí všichni Pánovi učedníci. Ve skutečnosti se "na základě přijatého křtu každý člen Božího lidu stal misionářským učedníkem (srov. Mt 28,19). Každý pokřtěný člověk, ať už zastává jakoukoli funkci v církvi a je na jakémkoli stupni formování své víry, je aktivním činitelem evangelizace" (apoštolská exhortace Evangelii gaudium, 120). Musíme se vyvarovat postoje, který odděluje kněze a laiky a považuje první za hlavní činitele a druhé za vykonavatele. Křesťanské poslání má být uskutečňováno jako jeden Boží lid, jako laici a pastýři společně. Celá církev je evangelizačním společenstvím.

Jsme povoláni pečovat o sebe navzájem a o stvoření.

Slovo "povolání" nelze chápat v omezujícím smyslu, který by se vztahoval pouze na ty, kdo následují Pána na základě zvláštního zasvěcení. Všichni jsme povoláni podílet se na Kristově poslání sjednotit rozptýlené lidstvo a smířit je s Bohem. Obecněji řečeno, ještě předtím, než člověk prožije setkání s Kristem a přijme křesťanskou víru, dostává každý člověk darem života základní povolání: každý z nás je Bohem chtěné a milované stvoření, na které Bůh

myslel jedinečným a zvláštním způsobem, a my jsme povoláni k tomu, abychom tuto božskou jiskru, která přebývá v srdci každého muže a ženy, v průběhu svého života rozvíjeli a přispívali k růstu lidstva inspirovaného láskou a vzájemným přijetím. Jsme povoláni k tomu, abychom se starali jeden o druhého, vytvářeli pouta harmonie a sounáležitosti a hojili rány stvoření, aby nebyla zničena jeho krása: zkrátka, abychom se stali jednou rodinou v nádherném společném domově stvoření, v harmonické rozmanitosti jeho prvků. V tomto širokém smyslu mají "povolání" nejen jednotlivci, ale i národy, společenství a skupiny různého druhu.

Povolán přijmout Boží pohled

Do tohoto velkého společného povolání je vloženo specifitější volání, které nám adresuje Bůh, který svou láskou oslovuje naši existenci a směřuje ji ke konečnému cíli, k plnosti, která sahá až za práh smrti. Takto se Bůh chtěl dívat na naše životy a takto se na ně dívá i dnes.

Michelangelu Buonarrotimu se připisují tato slova: "Každý kamenný blok v sobě skrývá sochu a úkolem sochaře je objevit ji." Jestliže se takto může dívat umělec, tím spíše se takto dívá Bůh na nás: v dívce z Nazareta viděl Matku Boží; v rybáři Šimonovi, synu Jonášovu, viděl Petra, skálu, na níž chtěl postavit svou církev; v celníkovi Levim viděl apoštola a evangelistu Matouše; v Šavlovi, neúprosném pronásledovateli křesťanů, viděl Pavla, apoštola pohanů. Jeho láskyplný pohled nás vždy zasahuje, dotýká se nás, osvobozuje nás a proměňuje, činí z nás nové lidi.

To je dynamika každého povolání: Boží pohled nás oslovuje a volá. Povolání, stejně jako svatost, není výjimečnou zkušeností vyhrazenou jen pro několik málo osob. Stejně jako existuje "svatost odvedle" (srov. apoštolská exhortace *Gaudete et exsultate*, 6-9), je i povolání pro každého, protože Bůh se dívá na každého a každého volá.

Příslloví z Dálného východu říká: "Moudrý člověk se podívá na vejce a uvidí orla, podívá se na semeno a rozpozná v něm velký strom, podívá se na hříšníka a dokáže z něj vykouzlit světce." Takto se na nás dívá Bůh: v každém z nás vidí potenciál, který někdy ani neznáme, a v průběhu našeho života

neustále pracuje na tom, abychom vše mohli dát do služeb společného dobra.

Tak vzniká povolání díky umění božského sochaře, který nás svýma "rukama" nechává vyjít ze sebe samých, aby v nás mohlo vzniknout mistrovské dílo, k němuž jsme povoláni. Především Boží slovo, které nás osvobozuje od sebestřednosti, nás může očistit, osvětlit a přetvořit. Naslouchejme tedy Slovu, které nás činí otevřenými pro povolání, jež nám Bůh svěřuje! Učme se také naslouchat svým bratřím a sestrám ve víře, protože za jejich radami a příklady se může skrývat Boží iniciativa, která nám vždy ukazuje nové cesty, jimiž se máme ubírat.

Povolání reagovat na Boží pohled

Milující a tvůrčí Boží pohled nás v Ježíši oslovil zcela jedinečným způsobem. Evangelista Marek o bohatém mladíkovi poznamenává: "Ježíš na něj pohlédl a zamiloval si ho" (10,21). Tento Ježíšův pohled plný lásky spočívá na každém z nás. Bratři a sestry, dovolme, aby se nás tento pohled dotkl, a nechme se jím přenést za hranice nás samých! A učme se také dívat se na sebe navzájem, aby lidé, se kterými žijeme a které potkáváme - ať už je to kdokoli - , cítili, že jsou přijímáni, a zjistili, že existuje Někdo, kdo se na ně dívá s láskou a zve je, aby plně rozvíjeli svůj potenciál.

Náš život se změní, jakmile tento pohled přijmeme. Vše se stává dialogem povolání, a to nejen mezi námi a Pánem, ale také mezi námi a ostatními. Dialog, který nám při hlubokém prožívání umožňuje stávat se stále více tím, kým jsme: V povolání ke kněžskému svěcení, abychom byli nástroji Kristovy milosti a milosrdenství; v povolání k zasvěcenému životu, abychom chválou Boha byli proroky nového lidství; v povolání k manželství, abychom si vzájemně darovali a vychovávali život; obecně v každém povolání a službě v církvi, která nás vyzývá, abychom se dívali na druhé a na svět Božíma očima, sloužili dobru a šířili lásku skutky i slovy.

Na tomto místě bych se rád zmínil o zkušenostech Dr. José Gregoria Hernándezze Cisnerose. Když pracoval jako lékař ve venezuelském Caracasu, stal se františkánským terciářem. Později uvažoval o tom, že se stane mnichem a knězem, ale jeho zdraví mu to nedovolilo. Tehdy si uvědomil, že

jeho povoláním je být lékařem, což ho zcela pohltilo, zejména pro chudé. Proto se bezvýhradně věnoval lidem trpícím španělskou chřipkou, která v té době ve světě propukla. Srazilo ho auto a zemřel, když vycházel z lékárny, kde obstarával léky pro staršího pacienta. Před rokem byl blahořečen jako příkladný svědek toho, co znamená přijmout Pánovo povolání a plně ho naplnit.

Povolání společně budovat bratrský svět

Jako křesťané jsme nejen povoláni, tj. osobně osloveni povoláním, ale jsme také povoláni společně. Jsme jako kamínky mozaiky, krásné jako jednotlivci, ale teprve dohromady tvoříme obraz. Každý z nás září jako hvězda v Božím srdci a na nebeské klenbě vesmíru, ale jsme povoláni vytvářet souhvězdí, která vycházejí z našeho životního prostředí a dávají orientaci a osvěcují cestu lidstva. To je tajemství církve: v soužití rozdílů je znamením a nástrojem toho, k čemu je povoláno celé lidstvo. Proto se církev musí stávat stále více synodální: musí být schopna postupovat vpřed jednotně v harmonii rozmanitosti, kde všichni mohou přispívat a aktivně se účastnit.

Když tedy mluvíme o "povolání", nejde jen o volbu té či oné formy života, o zasvěcení své existence určité službě nebo o následování okouzlení charismatem řeholní rodiny, hnutí nebo církevního společenství; jde o uskutečnění Božího snu, velkého plánu bratrství, který Ježíš nosil ve svém srdci, když se modlil k Otci: "Ať všichni jsou jedno" (J 17,21). Každé povolání v církvi, a tedy i ve společnosti, přispívá ke společnému cíli: aby mezi muži a ženami zazněla harmonie různých darů, kterou může přinést pouze Duch svatý. Kněží, zasvěcení muži a ženy a věřící laici, pojďme společně a spolupracujme, abychom vydali svědectví, že velká lidská rodina sjednocená v lásce není utopií, ale projektem, pro který nás Bůh stvořil.

Modleme se, bratři a sestry, aby Boží lid uprostřed dramatických dějinných událostí stále více odpovídal na toto volání. Prosme o světlo Ducha svatého, aby každý z nás našel své místo a přinesl do tohoto velkého plánu to nejlepší!

Řím, katedrála svatých Janů v Lateráně, 8. května 2022, 4. neděle velikonoční.

FRANTIŠEK